

opusdei.org

Marias liv (VI): Marias besök hos Elisabet

Det marianska året fortsätter hos Opus Dei. Det sjätte avsnittet i Marias liv betraktar Jungfruns besök hos sin kusin.

2010-09-27

Elisabet som sades vara ofruktsam skall bli mor. Maria har fått veta det genom Gabriel, Guds sändebud.

Några dagar efteråt gav sig Maria i väg och skyndade till en stad i Juda bergsbygd (Luk 1:39). Hon begav sig

inte på väg av nyfikenhet utan för att personligen få lära känna henne som ängeln hade berättat om för henne. Maria, ödmjuk och full av kärlek – av en kärlek som skulle få henne att syssla mer med sin åldriga kusin än hon dittills gjort – gick till Elisabets hus, därför att hon i ängelns bud från himlen har skådat en hemlig relation mellan Elisabets son och den son som hon själv bär i sitt sköte.

Färden från Nasaret till Ain Karin – den lilla staden belägen på bergen i Judéen, som traditionen identifierar med platsen för Sakarias och Elisabets hem – är lång; den täcker ett avstånd på nästan 140 kilometer. Troligen har Josef organiserat resan. Han skall ha sett till att finna en karavan, där Jungfrun skulle kunna färdas i säkerhet och kanske har han själv följt med henne åtminstone ända till Jerusalem; några kommentatorer tänker att han följt med henne ända till Ain Karin, som

ligger mindre än sju kilometer från huvudstaden, och att han genast har återvänt till Nasaret, där han hade sitt arbete.

Hon trädde in i Sakarias' hus och hälsade Elisabet (Luk 1,40). Några lokala traditioner påstår att mötet mellan de båda kusinerna inte ägt rum i denna stad utan i ett hus på landet där Elisabet, som den heliga texten säger, uppehöll sig i hemlighet i fem månader (jfr Luk.1,24) för att undvika släktingars och vänners indiskreta blickar, och för att upplyfta sin själ i tacksamhet mot Gud, som hade givit henne ett så stort ynnestbevis.

Vanligtvis hälsar man en person välkommen som kommer efter en resa, men i detta fall är det Maria som hälsar på Elisabet. Hon omfamnar henne, lyckönskar henne, lovar henne att stanna i hennes närhet. Med henne stiger Herrens

nåd in i detta hus, därför att Gud har gjort henne till sin medlare. Hennes ankomst har framkallat en andlig revolution. *När Elisabet hörde Marias hälsning – berättar den helige Lukas – sparkade barnet till i henne, och hon fylldes av den Helige Ande* (Luk 1:41)

Tre var välsignelserna som Maria bar med sig. (jfr Luk 1: 42-45) I första hand fyllde hon detta hus med berömmelse: *Hur kan det hända mig, att min Herres mor kommer till mig?* Om besöket av en betydelsefull person är en stor ära för värden. Vad borde man då säga om den ära som vederfarits henne i mottagandet av Faderns enfödde son som blivit människa i Jungfruns sköte? Döparen som ännu inte fötts rycker till och jublar av glädje: han helgas av Jesus Kristi närvaro. Då utropar Elisabet, som upplysts av Guds Ande, i ett profetiskt jubelrop: *När mina öron hörde din hälsning sparkade barnet till i mig av fröjd. Salig hon*

*som trodde, ty det som Herren har
låtitt säga henne skall gå i uppfyllelse.*
(Luk 1:45)

Den Heliga Jungfrun gick för att tjäna, men det slutade med att de prisade och välsignade henne och kallade henne Messias mor, Guds Moder. Maria vet att det faktiskt är så, men hon tillskriver allt Herren: *han har vänt sin blick till sin ringa tjänarinna. Från denna stund skall alla släkten prisa mig salig: stora ting låter den Mäktige ske med mig, hans namn är heligt* (Luk1, 48-49).

I Magnificat, en hymn skapad av den Heliga Jungfrun, inspirerad av den Helige Ande, med uttryck från Gamla Testamentet, återspeglas Marias själ. Det är en sång till Guds stora och allsmäktiga barmhärtighet, och är samtidigt en manifestation av den Heliga Jungfruns ödmjukhet. Utan att jag skulle göra någonting – säger hon – ville Herren att det som hade lovats

till våra fäder skulle fullbordas i mig till gagn för Abraham och hans avkomma till evig tid. *Min själ prisar Herrens storhet*, inte för att min själ skulle vara stor utan för att han gjort den stor.

Den ödmjuka Maria, Guds tjänarinna (slav), är människornas tjänarinna. Hon stannade i tre månader i Elisabets hus, ända till dess att Johannes föddes. Och genom hennes närvaro fylldes även Sakarias av nåd, så att han sjöng till Herren en hymn av lovprisning och av ånger med hela den kraft som han återfått. *Välsignad är Herren, Israels Gud, som har besökt och förlöst sitt folk* (Luk 1:68).